

Paris 22 iunie 2006,

65 ani de când Antonescu a ordonat ostașilor trecerea Prutului, zdrobirea vrăjmașului de răsărit și miază-noapte - însă acolo am rămas: nu am trecut Prutul, nu am vărsat sânge, nu am liberat pe nimeni, nu am zdrobit nimic, dacă ne-am ales cu ceva: cu “Holocaustul” în care noi am ucis 400.000 evrei, iar guvernării noastre iubiți și luminați vorbesc despre basarabeni și bucovineni ca “minoritari” (Coposu), ca “românofoni” (Zoe Petre), ca vorbitori de “light romanian”, un fel de limbă, însă nu cea de tinichea, gândită-vorbită de unul, Ungureanu.

Despre Vladimir Tismăneanu - și nu numai - în 11 puncte

1. Despre Pelin II

Încep printr-un citat din mine însumi, un fragment din Jurnalul pe luna mai 2006, instalat pe internet (voi reveni la chestiunea “internetului”):

“Sâmbătă 13 mai 2006

“(…) Surpriză: da; plăcere, ba. Chiar ne-plăcere să citesc pe prima pagină titlul-bombă: “Agentul Volodea”. Ne-plăcerea vine, desigur și de la aflarea autorului: Vladimir Alexe, acest Pelin II, dar chiar dacă altcineva l-ar fi scris, nu mi-ar fi făcut plăcere. Pentru că unul este adevărul și alta lovitura cu dosarul de securitate.(…)”

Ca să nu existe dubii: nu pretind că V. Tismăneanu nu ar avea păcate (și încă grele - nu cele moștenite: cele dobândite), dar în nici un caz cele “demascate” de Alexe.”

Unul - și cel mai descalificant - dintre “păcatele grele” ale lui V. Tismăneanu - deocamdată în relațiile cu mine:

Minte fără clipire, fără tresărire, sigur fiind că boii de cititori-auditori români, fie ignari, fie (mai ales) traumatizați de Teroarea Adevărului Unic Bolșevic instalat în România din 28 iunie 1940 - Basarabia și Bucovina de Nord și Herța fiind în România, dragi tovarăși confecționatori ai-istoriei-și-geografiei-de-clasă - nu vor îndrăzni să contrazică un trimis-numit-uns ca să ne re-re-scrie el istoria, tot după rețeta Roller.

Citatele care urmează sunt din Vladimir Tismăneanu, în interviul din 22, cu A. Goșu:

2. Despre invitație

“Eu l-am invitat pe Paul Goma. (...) Au fost multi dintre prietenii mei (...) uimiti de aceasta decizie, tinand seama de o serie de pozitii controversate din ultima vreme ale d-lui Paul Goma in chestiuni legate de perioada 1940-1941 in Basarabia, si nu numai. (...) Spun un lucru si in favoarea d-lui Goma, si in favoarea celorlalti membri ai Comisiei: d-l Goma nu m-a intrebat cine va face parte din Comisie (...) A dat un accept conditionat, dar era in sine un accept. *Nici un membru al Comisiei nu a obiectat la prezenta lui Paul Goma in Comisie*” (subl. mea).

Neadevarat: tăcerea-i bruscă (din 11 aprilie - până atunci îmi scrisese 2-3-4 mesaje pe zi) nu se explică prin... descoperirea a ceea ce pusesem eu pe internet, ci prin presiunile exercitate asupra sa prin “membrii Comisiei” (nu le cunoșteam numele, atunci, dar nu se putea să lipsească: Mihăieș, Manolescu, Liiceanu, Blandiana-Rusan, Patapievici, Oișteanu, R. Ioanid...); și prin C. Săftoiu, consilierul prezidențial, cel care... urma să-mi telefoneze «în orele următoare», pentru a stabili mijloacele colaborării: Propusesem președintelui, prin V. Tismăneanu, să-mi trimită prin poștă o invitație scrisă, eu anunțând, tot prin V.T. condițiile: restituirea cetățeniei române furate de Ceaușescu și de Securitatea-i personală în 1977, restituirea dreptului de a publica în România, în limba mea, în țara mea, furat de caralii de la Poarta Holocaustului ca N. Manolescu (antisemitizatorul meu personal care astfel, cu sudoarea limbii sale, obținuse postul de ambasador la UNESCO) și, de ce nu: scuze din partea statului român pentru nedreptățile suferite de familia mea și de mine din 28 iunie 1944 până în clipa de față.

3. Despre “puiul de bolșevic”

[V.T.] “Afirm cu deplina responsabilitate si am inca o buna memorie. Lucrurile s-au complicat in momentul in care am constatat ca d-l Goma cu doua, trei zile inainte ca eu sa-i fi trimis invitatia, pe baza faptului ca i se pusese la dispozitie un citat atribuit lui Vladimir Tismaneanu, in care Vladimir Tismaneanu pasamite il decreta intr-un fel pe Paul Goma ca fiind autorul unor texte cu caracter antisemit, Paul Goma pune sub semnul intrebării credibilitatea stiintifica a lui Vladimir Tismaneanu si isi incheia acea notatie: ‘este si el un pui de bolsevic’ ”.

Dacă este adevărat că am comis eroarea de a-i atribui lui V. T. un citat care nu-i aparținea (și pentru care mi-am cerut imediat scuze), nu este adevărat că determinasem ruptura dintre noi prin notarea în jurnal: “este și el un pui de bolșevic”.

Nu, nu. Admit: i-am spus așa (în Jurnalul meu, personal, vorba lui Dinescu, “difuzat” pe internet!) din pricina unui citat

greșit atribuit lui - însă:

Este sau nu este adevărată afirmația?

- Este el, Vladimir, fiul lui Leon Tismăneanu - cetățean sovietic, “lucrător” în timpul războiului la Radio Moscova, sub direcția lui Răutu, trimis în România ocupată de ruși?; a fost L. Tismăneanu unul dintre importanții și ferocii agenți ai comunizării, sovietizării, martirizării țării noastre?; a fost el director adjunct al Editurii Politice și plin al catedrei de marxism-*stalinism*, la Universitatea București - nu “leninism”, cum edulcorează fiul *meseria* tatălui ?;

- Este el fiul Herminei căsătorită Tismăneanu și dânsa redactor la Radio Moscova, cetățean sovietic, în România ocupând funcții-posturi de importanță politică? A fost dânsa - cât a fost - director de cadre în Ministerul Sănătății?;

- Este el, Vladimir nepotul Cristinei Luca-Boico, expulzată din Franța pentru spionaj în favoarea sovieticilor?; nu a ocupat și ea “posturi importante” în RPR, atât pentru merite personale (!), cât și pentru ale soțului său Mihail R. Boico, “spaniol” și el, rus, în România general de “grăniceri”, citește: de Securitate, fiindcă îi obliga pe soldați să-i interpeleze, să-i împuște, nu pe cei care intrau clandestin în RPR - sic - ci pe/în nefericiții români care, disperați că “Americani nu mai vin”, încercau să fugă din raiul edificat și de ei, “spaniolii” sosiți de unde, dacă nu din... URSS?;

- Nu ca “pui de bolșevic” și-a petrecut V.T. copilăria, adolescența în ghetoul bolșevicilor: Cartierul Primăverii?; a mâncat el și ai săi - puiul-de-bolșevic - pe sature, s-a îmbrăcat decent, chiar luxos în comparație cu milioanele de români flămânziți chiar de ei, în zdrențe, supraviețuind în “libertate”, fiindcă țarantreagă era un complex de lagăre și de închisori unde pieria elita României, tineretul ei, țărănimea pentru că... nu gândeau marxist-*stalinist*, cum impuneau și părinții săi?; nu frecventa el - în virtutea “egalității de tip sovietic” - o școală specială, pentru puii bolșevicilor, unde i-a avut colegi pe Nicu Ceaușescu, pe Radu Ioanid, nerușinatul holocaustolog de azi (și membru de onoare în “Comisia Oprea”)?

- S-a plâns V. T. că tatăl său a fost dat afară din partid prin 1958 (ca urmare a întretăturilor dintre ei, tovarășii-de-veacuri: l-a săpat subalternul său, Radu Florian, ca să-i ia locul ; s-a mai plâns că, după plecarea lui în Occident mama rămasă în România era vizitată “practic aproape săptămânal” (ce limbă-i asta: marylandeză?) de Securitate, ca să-l convingă pe fiu să nu mai ponegrească, la Europa liberă, Patria Română... Vrea neapărat să-i aduc aminte cum au fost pedepsite pentru exact aceeași “vină” multe alte mame, de pildă a Monicăi Lovinescu - adevărat, aceea nu era evreică, nici comunistă, nu era “eroină”

din Spania, nu era cetățeană sovietică și nu fusese nici măcar un minut șef de cadre la Ministerul Sănătății, motiv pentru care a ajuns la groapa comună? ;

Dezolat, însă întrebarea următoare nu poate fi ocolită:

*Ce a suferit familia Tismăneanu de pe urma “persecuțiilor”
regimului comunist?*

- a fost lăsată muritoare de foame?
- a fost alungată din casă? (care casă: cea confiscată de ei, revoluționarii burjuilor odioși - și antisemiți?)
- au fost membrii ei măcar anchetați de Securitate (nu vizitați, la domiciliu) - “ca la Securitate”?
- câte minute/zile/luni/ ani au fost aceia reținuți/deținuți?
- cine/câți dintre ei au murit în închisoare?

“Răspunsul” l-a dat Cristina Boico (mătușa pe care Vladimir o iubea foarte), după ce s-a re-strecurat în Franța, ca “eroină a Rezistenței Franceze”:

«În România am fost persecutați ca evrei și comuniști».

4) Despre “credibilitatea morală și științifică”

[V.T.](...) “i-am raspuns d-lui Goma (...) [Că] nu poti face parte dintr-o comisie in momentul in care contesti presedintelui acestei comisii, omului care te invita, credibilitatea morala si stiintifica.”

De acord: nu poți - dar care este “contestația”? Aceasta:

“Este și el un pui de bolșevic”.

Re-repet : este neadevărată (“contestația”? Neadevărat adevărul?

5) Despre ticul verbal-scriptic: “Circulă pe internet...”

[V.T.] “publicarea pe Internet in acelasi text a unei scrisori personale despre tatal meu, in care eu foloseam la adresa raposatului meu parinte termeni foarte duri legati de perioada stalinista, in care el a avut un rol destul de important in aparatul ideologic, si pe care nu i-as folosi in limbaj public. Era o scrisoare adresata prietenului meu, sau, sa-i spunem, omului in care aveam incredere, Paul Goma. Acest text era pus pe Internet. Pur si simplu. I-am raspuns ca exista lucruri care sunt proprietatea autorului lor, o scrisoare este pentru mine proprietatea autorului ei. Eu asa vad lucrurile, poate ma insel, si niciodata nu-mi voi permite sa public scrisoarea cuiva catre mine fara sa-i cer acestei persoane permisiunea. Deci asa s-a ajuns la situatia in care Paul Goma nu face parte din Comisie”.

A venit momentul lămuririi chestiunii internetului.

Vladimir Tismăneanu - altfel băiat simpatic, serviabil (e-he, câte burse a înlesnit el!) - nu dovedește că este și normal de normal... Dacă ar fi fost cât de cât, nu ar fi fabricat în grabă dimpreună cu șoptitorii săi, acest pretext de ruptură: “publicarea pe internet”, a unei scrisori a lui către mine și a răspunsului meu.

În primul rând, fiindcă dialogul nu era unul confidențial, nici conspirativ (ca la ei, la comuniștii ilegaliști) ci, am crezut, cred în continuare, *tema* lui interesează, *istoria acestei țări la care el pretinde că lucrează, nu?*

În al doilea rând V. T. dovedește a face parte dintre acei oameni care, avînd posibilitatea de a-și *publica* propostele în oricare periodic românesc, zbiară ca din gură de șarpe, arătînd cu degetul lor de adolescenți pârâcioși pe cel care îndrăznește să riposteze - prin mijloacele rămase lui accesibile (internetul). Așa au făcut - în legătură cu mine - Gabriel Andreescu, avîntatul holocaustolog care nu văzuse măcar coperta cărții autorului acuzat de “antisemitism”; așa a făcut cuviinciosul L. Antonesei, apărător al lui G. A. în revista pe care o conduce (și în care mie mi-a refuzat dreptul de replică), pretinzînd că industriașul drepturilor omului “nu a făcut nimic necuviincios” (sic - nu, nimic necuviincios, doar... incorect: condamnase o carte necitită); așa au făcut Adameșteanu, Lefter, acum V. Tismăneanu, afirmînd el fără pauză de reflecție : “Circulă de la o vreme, pe internet...”

“Pe internet”, unde alt’? Nu sunt eu un scriitor internetizat prin grija prietenilor lui V. Tismăneanu: Manolescu, Liiceanu, Mihăieș, Lefter, Oișteanu, A. Cornea, Adameșteanu, Patapievică, R. Ioanid, Șafir ? Eu nu am putut face ca Nicolae Moraru - îl cunoștea bine Leon Tismăneanu, erau tovarăși de șaibă marxist-stalinistă - care, după pensionare, își confecționase, acasă o... *stengazeta* (gazetă de perete) în care își “publica”, producțiile.

Am “publicat pe internet” Jurnalul, iar în același *și* scrisoarea lui V. T. prin care îmi cerea amănunte despre tatăl său; apoi scrisoarea mea de răspuns : în aceea îi împărtășeam partea mea de adevăr (la 17 noiembrie 2005). Și această scrisoare a fost consemnată în Jurnal - la 31 martie 2006. Trebuie să fii de rea credință și nerușinat ca să te indignarisești ca un curcan pentru că “celălalt” îți dă replica acolo unde poate - or el nu poate în presa obștească și din pricina ta, măcar complice la interdicție.

Este Jurnalul meu, scriitor, persoană publică (în ciuda Neocenzurii Neoscriitorilor Neoromâni); în el consemnez, nu doar cugetări adânci și păreri suprafațice, dar și evenimente-dehârtie, de pildă scrisorile.

Apoi V. T. știa foarte bine că țin un jurnal “difuzat pe internet”, “ținere” normală și... legală - cum de l-a descoperit

abia în acel moment?

În încheiere scriam:

(...) “Eu, prin forta împrejurărilor, nu am avut nici tată nici mamă nici unchi nici mătușă care să fi făcut rău altora, doar pentru că ei, “revolutionari de profesie” așa stiau că... se face lumea nouă. Însă nici nu voi învinovăți vreodată pe copiii revoluționarilor bolșevici pentru păcatele părinților - grele, monstruoase. Ci - am și spus-o, în legătură cu Oisteanu: le cer (urmasilor) să-și asume înaintașii, să accepte - cu durere - că aceștia nu fuseseră îngerasi, că nu pot fi absolviți doar pentru că fiii știu că părinții lor erau plini de iubire în familie - fiindcă iubirea în familie nu sterge deloc ne-iubirea lor în nefamilie.

“Și așa cum atâtia copii, nepoți de nazisti s-au târât în viață cărând povara teribilă a “dosarului” tatălui SS-ist sau doar (sic)... membru al partidului lui Hitler, așa să suporte și urmasii bolșevicilor faptul că părinții lor nu fuseseră, vai, eroi de benzi desenate.

“Cred cu putere că această “echilibrare” este necesară, atât pentru noi, eternele victime, cât și pentru urmasii celor care nu se purtasera cu noi cu mâni (observi eufemismul?). Or noi suntem milioane - numai în România. Și nimeni dintre vinovații de martirajul nostru nu a fost măcar obligat să treacă prin fata unui tribunal - fie și postum (...).”

După care comentam:

“Ce fel de *istorie* știe Vladimir Tismăneanu, *azi*, dacă, orbit de durerea celor aflate despre tatăl său - totuși: un ne-sfânt... - a uitat că, înainte (...) alți “revoluționari”(...) fuseseră debarcați, anchetați de Instrumentul Revoluției: Securitatea, creată după modelul NKVD? Dacă nu vorbim de Pătrășcanu, un ne-evreu - pe care și Leon Tismăneanu îl înfierase, bolșevicește - hai să vorbim de Ana Pauker: s-a “delimitat” Tovarășul Tismăneanu de Tovarășa Pauker, în ședințele de demascare-înfiere? Bineînțeles, da, altfel n-ar mai fi rămas șeful catedrei de marxism-*stalinism* și director adjunct al Editurii Politice - sub șefia altui monstru bolșevic, având același “dosar”: Valter Roman? (...) Dar de Chișinevski - dat jos în 1957 (pe când eu mă aflu în anchetă, la Interne)? El, L. Tismăneanu a fost “zburat” (expresia aparține fiului) în 1958. Nu știu dacă tot atunci subalternul său de la Universitate Radu Florian fusese “îndepărtat” - însă deziluzia a fost: chiar dacă după răspunsul meu nu am citit vreun text despre tatăl său, Vladimir Tismăneanu se comportă taman ca fiul lui Radu Florian: detestabil; neintelektual, ne-normal: nu acceptă că tatăl său “a avut și lipsuri”. Așa cum nu acceptă că iubita sa mătușă Cristina Marcusohn (căsătorită Boico) a jucat un rol nefast, mizerabil, de bolșevic fanatic executant orb al ordinelor Moscovei - atât în Franța, ca spioană sovietică (până la 22 iunie 1941 activând și în folosul lui Hitler!), cât și în “surghiun” în România; rol, nu doar de persecutor al nevinovaților, ci și de trădător-denumțător (a lucrat sub ordinele lui Boris Bruhman, alias “Holban”, cel care a dat pe mâna Gestapoului Grupul

Manouchian, “Afișul Roșu”), atât al democrației “burgheze” din Franța ocupată, cât și al României, ca stat care, de voie, de nevoie, îl:/o acceptase ca cetățean/că (ba chiar ca supracetățean - altfel ce-ar fi căutat, după repatrierea-prin-expulzare în moțul Agerpres-ului?).

Și degeaba declară el în dialogul cu Nicolae Coande:

“Structura mea mentala esta, intr-adevar, una a nelinistii si a refuzului certitudinilor inghetate” - certitudinile sale au rămas cum fuseseră: înghețate.

Și el - ca Oișteanu, ca Anca Răutu-Oroveanu, ca Al. Florian, ca R. Ioanid - și alții din aceeași...făină - este un autentic pui de bolșevic.

În ciuda aparențelor.”

6) Despre rolul destinat mie în Comisia cu pricina

În unul din mesajele trimise în 10 aprilie a.c. V. Tismăneanu îmi explica din capul locului:

“Rolul Dvs: (...) Nu trebuie sa scrie[t]i: ati scris ce trebuia scris”.

Distribuirea rolului mut m-a rănit, dar nu m-a determinat să-l trimit pe distribuitor la plimbare. Deci: la o săptămână după invitație mi se comunicase că urma să... interpretez Aria (mută) a Decorului, sarcina grea a... activității revenind adevăraților actori (aflasem două nume: Patapievici și Antohi).

Atunci, în 10 aprilie am intuit că în acea Comisie nu voi putea *face* nimic-nimic-nimic. Tocmai de aceea fusesem poftit la prezidiu: *să nu fac nimic, doar să... exist, asist, momâie*. Motivul pentru care mi se distribuise astfel de rol? Eram eu cumva antiromân?, antisemit?, analfabet ? În toată modestia: *nu*, la toate trei întrebările. Deci nu existau *motive* (necomunicabile), ci *pretexte*.

De cinci zile a avut nevoie V.T. pentru a confecționa, cu clacă, *pretextul*: “publicasem” pe internet cu o lună în urmă o scrisoare a lui, astfel “încălcând un... cod academic, negîndu-i credibilitatea științifică și morală, folosind la adresa lui un limbaj inacceptabil, contrare standardelor, pricinuindu-i grave leziuni pe la demnitatea umană etc. Sfetnicii săi indigeni și colonizatori îi vor fi explicat, îi vor fi făcut și un desen: un eventual câștig prin includerea lui Goma (ca să se închidă gura reacționarilor) va fi anulat de previzibilele “cerințe” ale aceluiași: *includerea și a istoriei Ocupației Basarabiei, Bucovinei de Nord, precum și continuarea istoriei de după decembrie 1989 până azi...*

Pe cine bănuiesc a-l fi just-consiliat? De astă dată nu voi ține seamă de înțelepciunea: “Hoțul cu un păcat, păgubașul cu zece”, fiindcă îi știu, îi văd, îi aud pe hoți:

Pe Mihăieș, *bouar* al minții, acuzat de “antisemitism”, ca și jupănu-său, Manolescu: de cum primise bilet de voie de la

Brucan, viteazul rezistent prin cultură se apucase de gazetărie, confecționase chiar interviuri: un volum cu Tismăneanu (!), altul cu Manolescu - chestii însăilate din aproximații intelectuale și din dezinformații informaționale. Omul nu știe ce-cum să întrebe, habar n-are cum-prin-ce să-l corecteze sau stimuleze pe interlocutor. Tot “militînd”, tot scriind, sperînd că astfel va învăța să scrie, tot periînd pe cine trebuia, a ajuns la Institutul Cultural Român, aghiotant al lui Patapievici: temîndu-se că voi cere luna de pe cer: *publicarea unei cărți* “la el, la Fundație” (Buzura: “la Fundația mea!”), nu-i va fi lăsat lui “Volo” manșetele nădragilor, până când acesta nu a promis-jurat că nu-l va băga pe lup în târla mioritică a scriitorimii române, Goma are să strice toate aranjamentele intelectualității patriei, fiind el notoriu reprezentant al “disidenței răgușite”;

Pe Blandiana: cum să suporte Inventatoarea Rezistenței prin ArpagiCultură ca Goma să steie la un prezidiu alături de Dânsa, care are nețesitate de trei scaune pentru sine și de și un sfert pentru Romi? - și de un taburet pentru Lumina Lumii Ilieșiu, Spaima Comuniștilor (pe care-i filma de zor și cu drag până la 22 decembrie 89 fix)?;

Pe Adameșteanu - nu va mai fi avînd puterea de până mai ieri, dar cuvîntul său atîrnă greu (!) când se arată ocaziunea de a-i plăti lui Goma o parte din răul făcut ei, Reprezentantă-Punct. A ce, reprezen'-punct? Dar a explicat ea, cu gura ei, limpede:

«Ce știi tu, bă!, păi eu reprezint!»;

Dar Ion Vianu ce cusur va fi avînd, de când, trezit din somn, la nenumăratele comiții-prezidii, Oișteanu i-a comunicat acest mare secret: Goma e “un basarabean antisemit”, iar fiul lui Tudor Vianu, ce să facă: a repetat, papagal, expectorația tovarășului său de baricade și de vîntătoare de “antisemiți”...;

Dar Sorin Alexandrescu, “nepotul Monumentului”, ilustratorul, într-un cărțoi uite-așa de gros, plin de scheme și de săgeți indicatoare ale mersului geniului la Faulkner ? Cel care petrecuse o viață la Amsterdam, ignorînd România și literatura română (pentru el oprindu-se la Titus Popovici), iar după moartea mamei sale, declarase că el fusese de totdeauna anticomunist - drept care din vara anului 1989 participase la... Uniunea Scriitorilor a lui Țepeneag cu Breban? (vezi **Jurnal de Căldură Mare**)?;

Dar Antohi, dar Mungiu, dar prințul-consort al său, “istoricul” Pippidi, descoperitor al “fascistului-Antonescu”-la-români?;

Dar Marius Oprea? rămas văduv (nu orfan?) de “Institutul R. Ioanid”, tăricean, după apariția băseștei “Comisii Volo”?;

Dar Manolescu-UNESCO, legitimatorul lui Iliescu imediat după Mineriada Sângeroasă?;

Dar Patapievici, heideggerul nostru drag, iubit și raional?;

Dar Botezătorul său (și al lui Georgel Zacuscă), liicheanul, frèrul sebastianez, altfel monarhistul-foc: Liiceanu?;

Să nu fi intervenit cu “un mic sfat” Cosașu, Ianoși, Oișteanu, tovarășa Lilly Marcou?, nici veteranul turnător Zalis? Nici Max Katz, automonitorizatornicul, citește: fabricantul din nimic al “antisemitismului tradițional românesc”? ; nici maeștrii săi întru holocaustizare, politrucii Elie Wiesel, R. Ioanid ? Nici măcar Doamna Monica Lovinescu, nu pentru întâia oară condiționînd prezența sa de absența lui Goma?

7) Despre cei care fac istoria României

a. Din 23 august 1944 Ocupanții ruși ne-au falsificat istoria prin trimișii : Pauker, Chișinevski, Răutu, Roller - de unde termenul: *rollerizare*;

b. După decembrie 1989 Pelin ne-a *pelinizat-o*;

c. Din 1991 Istoria României a fost *wieselizată*;

d. În 1998 Istoria României a fost traficată prin traducerea **Cărții negre a comunismului** de St. Courtois (în originalul apărut în 1997, deficitar la capitolul țării noastre prin “grija” lui Karel Bartosek și prin refuzul lui Courtois de a completa-corija prezentarea României), apoi prin strădania intelectualilor români de frunte: Blandiana, Onișoru, Rusan, Liiceanu.

Cum am spus (și am scris, în **Săptămâna Roșie**, capitolul “Când ai crescut în cultul victimei inocente îți vine greu să accepți ca ai fost un bun călău”), originalul francez ignorase (cu o excepție: **Pitești** de V. Ierunca), toate celelalte texte scrise de români, traduse în franceză, aflate la îndemâna “responsabilului capitolului “Europa Centrală și de Sud-Est”, pe nume Karel Bartosek. Acesta, împreună cu M. Berindei, A. Paruit, A. Lavastine, profitînd de indisponibilitatea lui F. Maspero, fondatorul revistei *L'Alternative*, a pus mîna pe ea și a prefăcut-o, din publicație anticomunistă în una... “eurocomunistă”, rebotezată *La Nouvelle Alternative*. Tovarășul Bartosek (tovarăș al tovarășului Courtois) a aplicat metoda idioată, a tovarășului de la Cluj, St. Borbély (cum se întîlnesc marile spirite!), după care... “*ar fi greșit să punem prea mult accent pe destinul dramaturgului ceh Vaclav Havel, al filosofului maghiar Istvan Bibo, al scriitorului român Paul Goma sau pe alții, provenind din inteligenția și să-i lăsăm în umbră pe «oamenii de rând»*” - motiv pentru care nu pomenește de mișcarea pentru drepturile omului din 1977, solidarizată cu Charta 77, iar dintre “oamenii de rând” nu îl pomenește pe legendarul Vasile Paraschiv (descoperit alaltăieri de însuși V. Tismăneanu). Doamne ferește să fi

citată din eseul lui C. Dumitrescu **La Cité Totale**, nici din Crăciunaș: **Le dernier regard** ; nu au fost pomenite nici cărțile mele “penitenciare” (orișicâtuși publicate la Gallimard, la Seuil, la Hachette); nici măcar volume ca **La vie en rouge**, de Duplan și Giret, **Le KGB en France** de Thierry Wolton nu au îndeplinit condițiile de intrare...

În schimb (!) Bartosek îi indică la Bibliografie (extrem de săracă, total nereprezentativă), pe... Vladimir Tismăneanu, ei da! - cu *volumul în limba română* “Fantoma lui Gheorghiu-Dej”!- și pe autoarea unui text despre... oamenii care l-au adus pe Ceaușescu la putere - semnat de arhinecunoscuta cercetătoare Cristina Boico - cu totul întâmplător mătușa lui V. Tismăneanu - oh, oui.

Să recunoaștem: varianta românească repară o nedreptate flagrantă a originalului francez: în ea apare... Blandiana (adevărat, într-o notă de subsol - dar nu este pomenită Doina Cornea, nici de Dorin Tudoran, nu vine vorba, nici de Dan Petrescu, nici de Luca Pițu...- ce-om fi vrând: nu aceștia au ‘grijit ediția, ci ea, Romi, Liiceanu și Onișoru! - se observă);

e. În 2005 Istoria României și a Românilor a fost falsificată prin înființarea Institutului pentru studierea Holocaustului, *imeni* Wiesel, al cărui scop este, nu studierea tragediei evreilor, ci impunerea în școlile noastre a materiei obligatorii concepută de evrei - și doar de ei (să nu mi se spună că *goi*-ul Pippidi contează - da de unde, niciodată, în nimic nu a contat);

f. Tot în 2005, ca un fel de compensație acordată și majoritarilor români din România, guvernul a decis înființarea unui institut pentru studierea comunismului. Director : istoricul Marius Oprea, adjunct: istoricul Stejărel Olaru. Cât de onestă, cât de profesionistă a fost inițiativa de a se, în sfârșit!, apleca și asupra pătimirilor noastre, ale românilor victime ale bolșevismului rusesc, s-a observat numaidecât prin:

- anunțarea perioadei de studiu, decapitînd-despiciorînd-o: excluzînd tragedia începută la 28 iunie 1940, și suprimînd “postrevoluția”, permanentul război civil durînd și azi;

- cooptarea (sic) în Comisia de studiere a crimelor comuniste a lui “Radu Ioanid”, cunoscut sionist, antiromân notoriu (crescut, instruit în herghelia lui Serge Moscovici, din care au ieșit și exemplare ca: M.D. Gheorghiu, Isac Chiva, A. Lavastine, Maria Mailat...);

g. În 2006 a fost anunțată o altă mîncare de pește: “Comisia Tismăneanu-Băsescu”. Dacă aceasta, destinată a cerceta crimele comuniste nu are ca membru al Colegiului de onoare un pui de bolșevic (I. Ioanid) are ca... secretar-general al chiar Comisiei care a și început să-i poarte numele, un alt pui de bolșevic : prie-

tenul vostru “Volo”, altfel : Vladimir Tismăneanu.

Și, de parcă aceste nenorociri nu ar fi destul de... nenorocite, iată că și...

g. ...ambasadorul USA în România, N. Taubman, după ce ne-a demonstrat cu strălucire că un ambasador nu are rolul de a se ocupa de relațiile țării sale cu cetățenii țării în care a fost numit, ci de Holocaust, de predarea lui obligatorie în școli, acțiune propagandistică împănată cu amenințări din repertoriul lui Wiesel (cel de la 3 iulie 1991, din *New York Times*):

“Trebuie să știți că dacă antisemiții nu sunt criticați înfierăți în public, veți suferi. Veți fi izolați, Occidentul vă urmărește cu mirare, cu spaimă, cu groază”.

De curând, prin cine știe ce amenințări-promisiuni (să fie întrebat inevitabilul Ungureanu), ambasadorul Taubman i-a adus pe români până la acceptarea unei monstruoziții, a unei Minciuni a Veacului: re-inaugurarea, în Cișmigiu, a unui monument al ostașilor americani căzuți pentru liberarea României...

Or toată toată lumea știe că americanii în chești, aviatori de bombardiere, înainte de a fi doborâți, ne făcuseră praf și pulbere, ne amestecaseră cu molozul - la Ploiești, la București, în 4 aprilie 1944, în zona Gara de Nord, unde au murit mii de civili, dintre care trei sferturi refugiați grupați acolo în vederea “dispersării” în vestul țării - prefigurând crima de la Dresda, din anul următor, 1945: tot refugiați civili din Est erau...

La București, în 4 aprilie 1944 a pierit și unchiul meu Ignat Goma.

Așadar: după exemplul evreilor care au treabă, n-au, fabrică “dovezi de antisemitism”, americanii au, n-au treabă, fabrică “prinosuri de recunoștință” (se recunoaște expresia?, tata, deși fost deportat în Siberia, zicea: «Americanii sunt un fel de ruși - doar că au mai multe stele pe drapel»).

Cum de îi rabdă pământul pe guvernânții români care nu apără interesele românilor, ci pe ale rușilor și pe ale ucrainenilor (pe lângă interesele, muuult mai importante ale surorilor, cumnatelor, verișoarelor - chiar și ale nepoțelelor?). Cum de mai fac umbră pământului guvernânții români care nu cunosc istoria elementară a țării lor, România, iar dacă o cunosc, puțin le pasă de **adevărul** ei, ci sunt cu gândul numai la “considerația” pe care o vor primi (și dolarii! să nu fie uitați dolarii!) de la acești ruși cu mai multe stele pe drapel...?

9) Despre certificatele de bună-purtare

Armand Goșu: “In ultimele zile, v-ati vazut dosarul la CNSAS. E vorba de un dosar provenit de la SIE, de un dosar lucrat de cei de la

Directia de Informatii Externe a Securitatii”.

Aşadar V. Tismăneanu a avut nevoie de un certificat de ne-securist - de la CNSAS. De ce ? Cine i l-a cerut? Tăriceanu? Băsescu? R. Ioanid? Ca să-i tragă ei un Club al Certificatilor? Cine le va fi liberat *spravka* ceea? Tot ei, după modelul “Certificatului de Revoluţionar”?

Nu am nici o încredere în indivizii care, ţinînd să-şi “probeze” onestitatea pusă sub semnul întrebării, umblă cu “certificate” ba de revoluţionar, ba de absolvent al Academiei de Jurnalistică, ba de persoană care nu a lucrat în viaţa ei pentru, zi-i pe nume: “poliţia politică” (Andrei Cornea, filosof, director-de-direcţie şi holocaustolog *rasist*), când vorbea de securişti care o agresaseră pe Monica Lovinescu, le zicea: “membri ai poliţiei”. Drăguţ. Şi ce subţire-diversionist. Ca şi “Domnul Iliescu” în gura lui V. Tismăneanu (dar “Domnul Măgureanu” pe buzele celui-mai-tânăr-filosof-la-român: Liiceanu?).

Nu am încredere în certificatizantii CSNAS - am vrut să spun: confecţionatorii, li se mai zicem: falsificatori. Pentru că am zăbovit cu privirea asupra câtorva beneficiari, comunic lista lor:

- Gelu Voican Voiculescu-Sturdza-Clytoris: Prietenul meu Gelu, rănit de mirarea-dezaprobarea exprimată de mine la apariţia lui în banda de bandiţi organizatori ai “revoluţiei de la 89”. Brucan, Iliescu, Roman, Măgureanu, a compus în vara anului 1990 o compunere intitulată: “Dosar de securitate” (al său, dosarul!) şi a încercat să-l publice în revista 22. G. Adameşteanu, pe atunci total inocentă, însă nu şi ticăloşită, a refuzat. A aflat N. Manolescu! Pe loc l-a invitat pe supraşeful Securităţii iliesciene să aducă la el, la *România literară* “Dosarul de securitate”. Prezentat de redacţie (Manolescu-Dimisianu), animalul care nu există a apărut pe 5 pagini, în două numere, ultimele pe 1990.

Pe atunci nu se vorbea de certificat “de la CSNAS”. Se vede însă că autoritatea (i)morală a lui N. Manolescu (care tocmai luase, imediat după mineriadă, un interviu lui Iliescu, în care îl domnise şi îl o-ise: “Om, cu O mare”) fusese hotărîtoare. Gelu umbla pe la cocktailuri, în Libia, distribuia fotocopii, cu autograf, adăugînd, oralmente: «Uite ce scrie *România literară* a lui Manolescu despre mine!» - se oprea la timp, nu explica: «Din moment ce îmi publica dosarul de securitate, înseamnă că sunt curat, nu am nimic de ascuns».

Doamne fereşte, cum să aibă de ascuns ceva împuşcătorul Ceauşesţilor!

Şi Ion Iliescu a cerut şi a obţinut certificat de CSNAS - ei şi? Ce probează acela: că Iliescu nu a lucrat pentru Securitate, “doar” pentru NKVD, apoi KGB?

C. V. Tudor: și el este diplomat al CSNAS;

Și Buzura:

Si Uricaru;

Și Voiculescu-Crescent a fost recent spălat, sfințit...

Ei și?

Înseamnă că toți certificații (de către cine: de către CSNAS, unde nu te mai poți răsuci de câți securiști - dar securiste! - pe metru pătrat fojgăie) au devenit curați? Ca “domnul Iliescu” după spălătura de sânge și de căcat operată de Manolescu, Pleșu, Breban, Simion, Sorescu - și Tismăneanu?

10) Despre a fi sau a nu fi evreu în România

Prietenii, îndatorații lui V. Tismăneanu i-au sărit întru apărare, acuzându-i pe acuzatori că... l-ar fi acuzat pe “Volo” pentru păcatul-crima de a fi evreu.

Să avem iertare: în primul rând și fiul meu Filip este evreu, după mamă - și ne înțelegem bine, împărtășim aceleași valori; în al doilea: din câte știu - și știu, fiindcă pe mine mă interesează ce se petrece în lume, deci mă informez - nimeni nu l-a acuzat “pentru că este evreu”. Evreii sioniști (dar și: Manolescu, Gârbea, Marta Petreu) ne acuză pe noi, românii, că suntem “antisemiți”, noi însă, românii nu suntem nici sioniști, nici manoliști, nici martopetriști - nici andreipipidiști. Acuzatorii s-au înșelat și au înșelat atunci când l-au acuzat pe Vladimir Tismăneanu doar ca fiu al unor bolșevici evrei veniți pe tancurile sovietice.

Dar tocmai asta condamnăm noi la veniții-pe-tancuri: faptul că îi acuzaseră - și trimiseseră la pușcărie! - pe părinți pentru faptele (reale, imagine) ale copiilor, pe fii, nepoți, veri, vecini pentru faptele părinților!

Am spus de la începutul acestui text: nu acesta este păcatul lui V. Tismăneanu - fiindcă nu ne putem alege părinții - ci altul, altele, nu moștenite, ci câștigate.

V. Tismăneanu, istoricul, se ferește ca de foc de a ieși din cercul pentru studiere fixat de el, fixat de fixatori: se ocupă numai de trimișii (sau unșii pe loc), de primă mărime ai Porții Kremlinului, în scop de *colonizare*: Pauker, V. Roman, Chișinevschi, Moghioroș, Gheorghiu-Dej, Bodnăraș, Iliescu, iar evreilor nu le spune pe nume, ci îi îngroapă în alt abuz lingvistic (precum *antisemitism*): “minorități etnice”. Ce comod: ca și victimele maghiare ale Holocaustului, repartizate de Wiesel la vecini (și ocupați, evreii bolșevici au fost împrăștiați la rubricile unguri, cehi, polonezi, bulgari, ruși. Sub umbrela “obiectivității istorice” (dar V. T. nu este istoric!), încearcă - și reușește - să rea-

biliteze mai degrabă pe ici decât pe colo sinistre figuri ca Ana Pauker, în schimb (!) să zugrăvească în negru figuri antipatice lui și familiei sale: Ceaușescu, Răutu, Radu Florian...

11) Ce fel de istorie a României vrea V. Tismăneanu?

Ceea ce i se poate reproșa (și trebuie să i se reproșeze) lui Vladimir Tismăneanu este, nu faptul că este evreu (ei și? este ceea ce este!), ci faptul că, evreu printre *goi* (români), este insensibil la viața și la moartea *goi*-lor; nu i se poate reproșa că este fiu de bolșevici evrei care doar rău au făcut băștinașilor - ci că nu a renunțat la granița mentală reproducând granița reală (Zidul ! Autozidul!) separînd iremediabil “Cartierul Primăverii, cuibul de bolșevici” și restul țării, *populația*.

El nu poate, nu vrea să accepte că există și *altceva, altfel* decât propria persoană, propria categorie, propriul clan. De pildă, pentru el, umanist, nu există suferința palestinienilor, nici injustiția, nici neomenia cu care sunt tratați, ei băștinașii, de către invadatorii israelieni (să nu invoce “dreptul istoric”: Filistenii erau oamenii locului, sedentari atunci când Evreii, păstori, au dat peste ei, venind din Mesopotamia). Nu am citit și nu am auzit ca cineva să fi citit vreun rând de măcar înțelegere, dacă nu de compasiune (i-aș cere prea mult dacă aș rosti “fraternitate”) pentru altă comunitate oprimată, alungată de la vatra ei: a palestinienilor. Nu, nu. Deși există atâția evrei normali și celebri (nu chiar ca și “profesorul de la Maryland”) și tot din aria rusească proveniți: Menuhin, Barenboim, ba chiar și dintre evreii noștri: Sami Damian. Aceștia au riscat *normalitatea* - și au fost tratați, cum altfel, decât de “antisemiți”.

Vladimir Tismăneanu - și asta va fi concluzia mea - o persoană structural insensibilă (istoria se face și cu inima, nu?, chiar riscînd o abatere subiectivă); pe el îl interesează - vezi-i bibliografia - personalitățile-care-fac-istoria, chiar dacă părintele său, Leon Tismăneanu, ne obliga, ne soma să credem că... masele; îl preocupă cancanurile, mâncătoriile, întretornătoriile mafioților bolșevici - și nu cei care au suferit, care și-au pierdut viața (unii și sufletul) sub șenilele de tanc sovietic ale Marii Terori de la Răsărit.

Ce fel de “istorie” va superviza, dirija “Volo” - altfel băiat bun, serviabil - dacă nu are *mijloacele*?

Fiindcă nu le are; el nu a văzut, nu a auzit ce se petrecea dincolo de Zidul Ierusalimului Cartierului Primăverii unde a copilărit și unde s-a întors. V. T. este surd, orb, nu are odorat, deci nu știe cum “arată” mirosul de sărăcie, mirosul de fără-aco-

periș (dacă tovarășii tovarășilor părinți ai săi îi alungaseră din case și le luaseră locul, fără măcar a schimba cearceafurile...); mirosul de frică-de-arestare, de frică-de-exmatriculare din facultate (ei, da: catedra de marxism-*stalinism* se ocupa și de “purificarea” corpului studentesc, iar C.C. al UTM - reprezentat de Trofin, Petre Gheorghe, C. Burtică - și Ion Iliescu! - un an întreg, 1958, a tot pus la-zid și pe rug sute de studenți *potențial periculoși*, drept care i-a exmatriculat); mai departe: miros de frică-de-anchetă; mirosul de sudoare (de frică), de urină-sânge-căcat din timpul anchetei la Securitate. Dar mirosul de moarte știe el cum... miroase?

Va realiza comanda prezidențială a unei Istории a României din ultima jumătate de veac alcătuită doar din portretele monștrilor comuniști, mai mult sau mai puțin feroci, mai mult sau mai puțin buni părinți?

De acord - dar victimele? Unde sunt victimele - milioane - din “Istoria” lui Tismăneanu Vladimir?

Grav handicapat de originea sa de evreu basarabean, inima nu-l va lăsa să aducă vorba și despre imensa - și actuala - tragedie a românilor basarabeni și bucovineni treziți în 28 iunie 1940 robi ai rușilor, cu identitatea schimbată, cu alfabetul schimbat, cu o matrice mașteră: nu mai erau români, nu mai vorbeau limba română, drapelul nu mai era tricolor, țară nu le mai era România, ci Marea Uniune Sovietică! Violentați, umiliți, pângăriți în credința lor creștină de evreii bolșevici, mult mai răi decât rușii-curați - unii prieteni, vecini, colegi deveniți de nerecunoscut: turbați de ură față de români, mai ales dacă aceștia erau militari și se retrăgeau, umiliți de ordinul de a nu răspunde agresiunilor, în Săptămâna Roșie; după aceea jefuiți de pâinea pe care ei o făcuseră, alungați din casele pe care ei le zidiseră, arestați, anchetați, unii deportați în Siberia, alții împușcați pe loc.

Cum să-i compătimească V. Tismăneanu pe basarabeni și pe bucovineni, când treaba murdară, de zapcii-caralii, de călai în slujba rușilor o făceau evreii - mulți cunoscuți de părinții săi: Perahim, Sorin Toma, Roller...? Cât de drept va fi V. T. în judecățile sale istorice - ziceam că se va studia și perioada dinainte de 1946... - atunci când va ajunge la episodul refugiaților din martie 1944? Va accepta, el, făcând parte dintr-o comunitate care a dat realitatea și expresia “Ovreiului Rătăcitor” (așa zicea tata că ajunsese noi), că există durere și mai sfâșietoare, cea a “Ovreiului rătăcitor în proprie țară” - când acest efect avea această cauză: *comunismul* rusesc? - cel pe care îl visaseră părinții săi și pentru a cărui realizare renunțaseră și la gândire logică și la inimă (caldă, în principiu), devenind roboți ai Distrugerii, ai Terorii, ai Ororii? Ce va înțelege el din continu-

area dramei refugiaților, (re)fugind, ascunzându-se prin păduri, prin peșteri de frica ocupanților și prinși, legați, predați jandarmilor, jandarmii rușilor - pentru a fi “repatriați în Siberia”?

Și cum va percepe el Istoria *cotelor*, Istoria *colectivizării*?

Cum să accepte - cu inima și cu capul - că decembrie 1989 nu a însemnat încetarea Terorii bolșevice, că de atunci a continuat prin războiul civil atârnat de “domnul Iliescu”, cu care el conversase despre război, despre pace, de “domnul Brucan”, coleg de bancă revoluționară cu părinții săi, de “domnul Petre Roman”, fiul altui “domn” și acela “erou din Spania”, Valter?

Acestea au fost întrebări la care am și dat răspunsul:

Nu, Vladimir Tismăneanu nu este deloc omul potrivit la locul potrivit.

Prezența lui în fruntea unui organism de o asemenea importanță pentru trecutul dar și pentru viitorul nostru este o eroare care ne va costa alți ani, alte decenii de “tranziție” (citește: încremenire, dare îndărăt, retrogradare).

Cum adică: nu se găseau istorici onești, serioși, cunoscători ai “materiei” și ai meseriei? Tot la cârpaci, la peticari, la improvizati am recurs? Există oameni din toate generațiile care au, totuși, idee despre Istoria Contemporană - cine a avut ideea nefericită, nocivă de a face, mai ieri apel la “salvatori” de teapa lui R. Ioanid, acum la un băiat simpatic, dar atât: V. Tismăneanu?

De Iliescu, Năstase, Constantinescu, Ciorbea, Tăriceanu, Băsescu - chiar și de Ungureanu - nu se va mai vorbi peste un deceniu, însă despre această această iresponsabilă ușurătate, criminală neseriozitate de a trata - pentru a câta oară? - Istoria României se vor rosti stră-stră-strănepoții noștri; cu fălcile strânse, cu lacrimi de ciudă și de mânie - și de rușine.

Se vor întreba: Ce fel de oameni am fost noi? Și își vor răspunde, cu năduf:

«Oameni de nimica, asta au fost!»

Paul Goma

P.S. Intr-un interviu cu A. Bădin din Adevărul din 13 iunie a.c.: V. Tismăneanu declară senin:

“domnul Goma a publicat și o scrisoare pe care i-am adresat-o în nume personal. M-a costat mult sufleteste să decid că nu pot colabora cu domnul Goma din motive de standarde profesionale. Am avut bună credință în relația cu dl Goma, iar domnia-sa, ulterior, și o spun acum pentru prima dată, mi-a trimis o scrisoare care se încheia cu cuvintele “îmi cer iertare”

Este adevărat că i-am trimis o scrisoare în care îmi ceream iertare pentru... eroarea de a fi “sudat” două paragrafe, atribuindu-l, nedrept, pe al doilea lui V. Tismăneanu. Or el translează iertarea la... publicarea pe internet a scrisorilor. Îl informez că pentru această faptă (scrisorile publicate pe internet) nu-mi cer și nu-mi voi cere iertare. PG